În acest scop, reclamanta consideră că, la 1 august 2009, data intrării în vigoare a noii reglementări a Uniunii privind piața vitivinicole, denumirea „Tokajská/Tokajské/Tokajský vinohradnícka oblast'" era cea care se bucura de protecție comunitară, astfel cum rezultă, în special, din lista de vinuri de masă desemnate printr-o indicație geografică ([3]) și din lista de vinuri de calitate ([4]).

De asemenea, reclamanta susține că analiza reglementării slovace conduce la aceeași concluzie, ținând seama de faptul că la 30 iunie 2009 s-a adoptat noua Lege slovacă privind vinurile care preia denumirea „Tokajská vinohradnícka oblast'". În plus, chiar dacă regulamentele aplicabile trebuie interpretate în sensul că, pentru a aprecia protecția existentă, este de asemenea relevantă data intrării în vigoare a reglementării naționale (1 septembrie 2009), în acest caz trebuie să se aplice prin analogie articolul 73 alineatul (2) din Regulamentul nr. 607/2009, în privința faptului că inclusiv în acest caz denumirea preluată în noua lege este cea cere trebuie considerată protejată și existentă, în sensul articolului 118z din Regulamentul nr. 1234/2007.

În al doilea motiv al acțiunii, reclamanta susține că în fapt Comisia a încălcat în menținerea și gestionarea registrului E-Bacchus și, în concret, prin înregistrarea contestată în prezenta cauză, principiile fundamentale al bunei administrări, al cooperării legale și al securității juridice, recunoscute în dreptul Uniunii.

În această privință, reclamanta consideră că, ținând seama de principiul bunei administrări și, în special, de importanța registrului menționat, Comisia are obligația să se asigure că registrul conține date corecte, exacte și precise. Mai exact, Comisia trebuie să stabilească, în legătură cu momentul intrării ăn vigoare al noii reglementări privind piața vitivinicolă, că reglementările naționale erau aplicabile și că denumirile trebuiau considerate protejate și existente conform reglementărilor menționate. Pe de altă parte, reclamanta consideră că Comisia a încălcat de asemenea principiul cooperării legale, întrucât nu a notificat sub nicio formă Republicii Ungare modificarea înregistrărilor în registrul E-Bacchus în privința Slovaciei, nici înainte, nici după ce această modificare s-a efectuat, deși trebuia să cunoască faptul că puteau fi afectate interesele Ungariei. În sfârșit, reclamanta susține că Comisia nu a respectat nici principiul securității juridice prin faptul că modul de organizare și de menținere ale registrului permite, la orice moment, modificarea cu efect retroactiv a înregistrărilor pe care le conține, fără să se poată stabili data concretă a modificării.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului din 22 octombrie 2007 de instituire a unei organizări comune a pieților agricole și privind dispoziții specifice referitoare la anumite produse agricole (Regulamentul unic OCP) (JO L 229, p. 1).

([2]) Regulamentul (CE) nr. 607/2009 al Comisiei din 14 iulie 2009 de stabilire a unor norme de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 479/2008 al Consiliului în ceea ce privește denumirile de origine protejate și indicațiile geografice protejate, mențiunile tradiționale, etichetarea și prezentarea anumitor produse vitivinicole (JO L 193, p. 60).

([3]) Lista numelor de unități geografice mai mici decât statul membru prevăzute la articolul 51 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1493/1999 al Consiliului din 17 mai 1999 privind organizarea comună a (JO L 179, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 28, p. 190) (vinuri de masă cu indicație geografică) (publicată în JO 2009, C 187, p. 67).

([4]) Lista vinurilor de calitate produse în regiuni determinate (publicată în JO 2009, C 187, p. 1).

Acțiune introdusă la 6 mai 2010 — Deutsche Telekom/Comisia

(Cauza T-207/10)

(2010/C 195/33)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Deutsche Telekom AG (Bonn, Germania) (reprezentanti: A. Cordewener și J. Schönfeld, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamantei

— Anularea Deciziei K(2009) 8107 final corectată a Comisiei din 28 octombrie 2009 (în versiunea corectată din 8 decembrie 2009) în ceea ce privește norma referitoare la protecția încrederii legitime, prevăzută la articolul 1 alineatele 2 și 3, în favoarea anumitor investitori spanioli care sunt desemnați în aceasta;

— obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Reclamanta se îndreaptă împotriva Deciziei K(2009) 8107 final corectată a Comisiei din 28 octombrie 2009, în care Comisia a decis că schema de ajutor sub forma unei dispoziții fiscale prevăzute la articolul 12 alineatul 5 din Legea spaniolă privind impozitarea societăților (denumită în continuare „TRLIS") referitoare la amortizarea fiscală a fondului de comerț în cazul dobândirii unei participații semnificative într-o întreprindere străină era incompatibil cu piața comună în privința ajutoarelor care au fost acordate beneficiarilor care efectuează achiziții în interiorul Comuniății. Decizia prevede ajutoarele care trebuie recuperate de Regatul Spaniei.

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă, în primul rând, faptul că avantajul fiscal legat de aplicarea articolului 12 alineatul 5 din TRLIS a fost acordat oficial în mod nelegal, întrucât, în mod contrar articolului 88 alineatul (3) prima teză CE [în prezent

articolul 108 alineatul (3) prima teză TFUE], Regatul Spaniei nu a notificat în prealabil Comisiei legea relevantă și chiar a aplicat legea, cu încălcarea interdicției de punere în aplicare prevăzute la articolul 88 alineatul (3) a treia teză CE [în prezent articolul 108 alineatul (3) a treia teză TFUE]. În plus, articolul 12 alineatul 5 din TRLIS ar trebui considerat nelegal pe fond, pentru motivul că, în temeiul articolului 87 alineatul (1) CE [în prezent articolul 107 alineatul (1) TFUE] această dispoziție nu ar fi compatibilă cu piața comună și o autorizare în temeiul articolului 87 alineatul (2) sau alineatul (3) CE [în prezent articolul 107 alineatul (2) sau alineatul (3) TFUE] iese din discuție.

În al doilea rând, în ceea ce privește consecințele pe care ar trebui să le determine constatarea caracterului incompatibil cu dreptul comunitar al unei scheme de ajutor naționale, reclamanta susține că statul membru în cauză ar avea obligația să recupereze un astfel de ajutor de la beneficiari. În această privință, reclamanta susține că acest principiu fundamental este prevăzut expres mai întâi în prima teză a articolului 14 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 659/99 ([1]).

În sfârșit, reclamanta arată că, în prezenta cauză, nu există niciun motiv pentru care să nu se dispună recuperarea, în lipsa încrederii legitime a beneficiarilor spanioli ai ajutorului care trebuie protejată. În această privință, reclamanta susține *inter alia* că, prin faptul că a întemeiat excepția pe care a acordat-o anumitor grupuri de investitori spanioli pe principiul protecției încrederii legitime, Comisia ar fi aplicat în mod greșit principiile generale de drept primar și precum și articolul 14 alineatul (1) a doua teză din Regulamentul nr. 659/99. Pe de o parte, reclamanta susține că principiul protecției încrederii legitime nu este aplicabil beneficiarilor din cauza lipsei notificării corespunzătoare de către statul spaniol a articolului 12 alineatul 5 din TRLIS. Pe de altă parte, reclamanta arată că nu s-ar îndeplini condițiile pentru recunoașterea protecției încrederii legitime a beneficiarilor. În plus, interesul Comunității în restabilirea unor condiții echitabile ale pieței prin recuperarea ajutorului acordat ar prevala asupra intereselor individuale ale beneficiarilor în obținerea unui avantaj fiscal pentru anii trecuți precum și pentru cei viitori.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului [88 CE] (JO L 83, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 41).

Acțiune introdusă la 3 mai 2010 — Strålfors Aktiebolag/OAPI — (ID SOLUTIONS)

(Cauza T-211/10)

(2010/C 195/34)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Strålfors AB (Malmö, Suedia) (reprezentant: M. Nielsen, avocat)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Concluziile reclamantei

— Anularea Deciziei Camerei a doua de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) din 25 ianuarie 2010 în cauza R 1111/2009-2;

— admiterea cererii de înregistrare a mărcii comunitare nr. 8235202 „ID SOLUTIONS" pentru „etichete și cutii din hârtie și carton (nu pentru identificarea persoanelor fizice); articole de legătorie; adezivi pentru papetărie sau menaj, materiale pentru artiști; pensule; mașini de scris și articole de birou (cu excepția mobilierului); material didactic sau pentru învățământ (cu excepția aparatelor); materiale plastice pentru ambalaj (neincluse în alte clase); caractere tipografice; forme de tipar" din clasa 16 și

— obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Marca comunitară vizată: Marca verbală „ID SOLUTIONS" pentru produse din clasa 16 — cererea de înregistrare a mărcii comunitare nr. 8235202

Decizia examinatorului: respinge în parte cererea de înregistrare a mărcii comunitare

Decizia camerei de recurs: respinge calea de atac și confirmă decizia atacată

Motivele invocate: reclamanta susține că cererea de înregistrare a mărcii comunitare nr. 8235202 „ID SOLUTIONS" trebuie admisă în ceea ce privește înregistrarea mărcii respective pentru produse din clasa 16 întrucât „ID SOLUTIONS" are un caracter distinctiv pentru aceste produse și așadar îndeplinește cerințele prevăzute de articolul 4 din Regulamentul nr. 207/2009 al Consiliului.

Acțiune introdusă la 3 mai 2010 — Strålfors Aktiebolag/OAPI — (IDENTIFICATION SOLUTIONS)

(Cauza T-212/10)

(2010/C 195/35)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Strålfors AB (Malmö, Suedia) (reprezentant: M. Nielsen, avocat)